

[Poul Boeg.]

heder er der jo en bemærkning i tilslutning til forslaget om, at man har overvejet at inddrage dette under den særlige indkomstskat. Herom vil jeg gerne sige, at centrumdemokraternes klare standpunkt jo er at være imod skattejagt på ejere af parcelhuse og ejerlejligheder. Vi ville i og for sig ikke have noget imod at overveje tanken om en kapitalvindingsskat, men i så fald måtte det ses i sammenhæng med to af vore centrale programpunkter, nemlig for det første at boligen skal totalt fjernes fra skatten, og for det andet at alle ejendomsskatter skal fjernes.

Hvis det sker, så kunne vi under visse omstændigheder gå med til dette, og dér vil vi gerne specielt nævne den idé, som vi også tidligere har været inde på her i tinget, nemlig at man måske kunne tænke sig en regel i retning af, at skatten først skulle betales ved et sidste salg. Altså hvis den pågældende ejer, der sælger, ønsker at genskaffe en anden ejendom, så skulle han ikke på det tidspunkt betale skat; skatten kunne eventuelt blive indestående som en offentlig prioritet.

Jeg skal så afslutningsvis sige, at vi altså på mange punkter stiller os velvilligt, men vi kan ikke tiltræde alt, og vi håber, at sagen kan få en hurtig behandling i udvalget.

Ømann (SF):

Med hensyn til indførelsen af en 9 pct. årlig konjunkturregulering i beregningerne, ledsaget af anvendelse af rentesrenteprincippet, så behøver vi da ikke at diskutere her, hvad udfaldet vil være, for vi har fået tilstrækkelig mange regneeksempler forelagt allerede i forrige samling på, at dette betyder i virkeligheden en fuldstændig kastration af denne lovgivning. Man må forstå, at det ikke er ret meget af den, der er tilbage i forvejen.

Dette lovforslag har jo lidt en forfærdelig skæbne. Det var i og for sig fremsat ud fra ganske ideelle motiver, nemlig at nogle af de stigninger, som måtte registreres på jord og ejendom i et voksende og ekspansivt samfund, naturligvis var fremkaldt af den almindelige pengeforringelse og inflation. Men herudover var der på disse kategorier af ejendomme langt stærkere stigninger, end pengeforringelsen kunne gøre det ud for, og

det var hensigten med denne lovgivning at inddrage disse gevinster, som ingen kunne sige at de havde nogen jordisk eller himmelsk ret til.

Men det er jo slet ikke det formål, loven forfølger nu. Jeg må sige, at det er efterhånden en mærkelig skæv lov, og man må i virkeligheden give venstres folketingskandidat, hr. Hårder, vældig ret i hans synspunkt om, at det dog er barokt, at man her beskatter afhændelsen af produktionsejendomme med alle de virkninger, som det utvivlsomt har i generende henseende for generationsskifte osv. Her vil jeg da gerne give finansministeren medhold i, at der sagtens kan findes eksempler på, at den beskatning, vi nu har ved generationsskifte inden for landbruget, kan virke stærkt likviditetsforringende. Men man lister i denne debat på harefod hen over hovedproblemet, nemlig det, at hovedparten af ejendomsomsætninger herhjemme overhovedet ikke beskattes. Det er rent private gevinster, som ikke har noget som helst med produktionslivet at gøre. Der var vel nok mulighed for at indføre en vis balance.

Når man tænker på, at den beskedne 2½ pct.s afgift, som ganske vist omfattede alle ejendomsomsætninger, også dem i produktionslivet, for året 1975 ville indbringe 600-700 mill. kr., så kan man forstå, det ikke er nogen høkerbutik, vi snakker om her. Det drejer sig om omsætningstal, der ligger på 25-30 mia. kr., og heraf tror jeg, at parcelhusene andrager en ganske god andpart. Så selv om man ville lægge en ganske mild kapitalvindingsskat også på salgene af enfamiliehuse og gerne med indefrysning, således at det ikke generede afhændelse og nyetablering osv., så ville det blive en meget beskeden skat. Det ville med det omfang, parcelhusbyggeriet har taget, en 800.000 huse, betyde en rimelig og en værdifuld beskatning.

Arne Bjerregaard (KrF):

Vi mener, at det fremsatte lovforslag er en forbedring i forhold til den nugældende lov. Men jeg må, som jeg sagde ved den behandling, vi havde af samme forslag i sidste samling, fastholde, at lovforslaget tilgodeser visse områder bedre end andre områder. Jeg ønsker her at bemærke, at såvel i Nordjylland som i Vestjylland var vurderingerne særdeles lave i 1965. Selvfølgelig vil mange